جمعية خدمة المحتوى الإسلامي باللغات

Prorok islamu Muhammad (pokój i błogosławieństwo Boga z nim)

polski | بولندي | رَسُولُ الإِسْلَامِ مُحَمَّدٌ ﷺ

Rada Naukowa przy Stowarzyszeniu Upowszechniania Materiałów Islamskich w Różnych Językach

رَسُولُ الإِسْلَامِ مُحَمَّدٌ ﷺ

Prorok islamu Muhammad (pokój i błogosławieństwo Boga z nim)

اللَّجْنَةُ العِلْمِيَّةُ
بِجَمْعِيَّةِ خِدْمَةِ المُحْتَوَى الإِسْلَامِيِّ بِاللُّغَاتِ

Rada Naukowa przy Stowarzyszeniu Upowszechniania Materiałów Islamskich w Różnych Językach

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Prorok islamu Muhammad (pokój i błogosławieństwo Boga z nim).

Krótki opis proroka islamu, Muhammada(1) (pokój i błogosławieństwo Boga z nim). Opis ten obejmuje jego imię, pochodzenie, miejsce urodzenia, małżeństwo, misję, do czego nawoływał, znaki jego proroctwa, jego prawo oraz postawę jego przeciwników wobec niego.[1]

Jego imię, pochodzenie i miasto, w którym się urodził i wychował

Prorok islamu to Muhammad, syn Abdul-llaha, syna Abd al-Muttaliba, syna Haszima, pochodzący z potomstwa Isma'ila, syna Abrahama (pokój z nimi). Prorok Boży Abraham (pokój z nim) przybył z Lewantu (ar. asz-Szam) do Mekki razem ze swoją żoną Hagar i synem Isma'ilem, który był wtedy niemowlęciem. Z polecenia Boga Wszechmogącego osiedlił ich w Mekce. Kiedy chłopiec dorósł, prorok Abraham (pokój z nim) ponownie przybył do Mekki i wraz ze swoim synem Isma'ilem (pokój z nim) zbudowali Ka'bę, Święty Dom Boży. Wokół Domu zaczęli się gromadzić ludzie, a Mekka stała się

[1] Zwracałem uwagę, by zawsze używać zwrotu "prorok Muhammad" ze względu na tłumaczenie, co należy mieć na uwadze.

miejscem dla tych, którzy chcieli oddawać cześć Bogu, Jedynemu Stwórcy, pragnącym odbyć pielgrzymkę (hadżdż). Ludzie przez wieki kontynuowali oddawanie czci Bogu, zgodnie z religią Abrahama (pokój z nim). Następnie doszło do dekadencji, a Półwysep Arabski znalazł się w podobnej sytuacji jak reszta świata. Pogaństwo stało się powszechne: ludzie czcili bożki, grzebali żywcem nowonarodzone dziewczynki, niesprawiedliwie traktowali kobiety, mówili fałszywe świadectwa, pili alkohol, dopuszczali się niemoralności, zjadali majątek sierot i brali lichwę. W tym miejscu i w takiej sytuacji urodził się Prorok islamu, Muhammad, syn Abdullaha, potomek Isma'ila i Abrahama (pokój z nimi), w roku 571 kalendarza gregoriańskiego. Jego ojciec zmarł przed jego narodzinami, a matka zmarła, gdy miał sześć lat. Opiekował się nim jego wuj Abu Talib. Muhammad dorastał jako sierota, żył w ubóstwie i zarabiał na życie własną pracą.

2. Błogosławione małżeństwo z błogosławioną kobietą

Kiedy Muhammad miał dwadzieścia pięć lat, ożenił się z jedną z kobiet Mekki, Chadidżą bint Chułajlid (niech Bóg będzie z niej zadowolony). Miał z nią cztery córki i dwóch synów, którzy zmarli w dzieciństwie. Jego relacje z żoną i rodziną były

pełne łagodności i miłości, dlatego jego żona Chadidża kochała go wielką miłością, a on odwzajemniał to uczucie. Muhammad nie zapomniał o niej nawet wiele lat po jej śmierci. Składał w ofierze owce i rozdawał ich mięso wśród przyjaciół Chadidży (niech Bóg będzie z niej zadowolony), okazując im szacunek i pamiętając o swojej miłości do niej.

3. Początek objawienia

Prorok Muhammad (pokój z nim) miał wspaniały charakter od samego początku, dlatego jego lud nazywał go "prawdomównym i godnym zaufania". Brał udział w ważnych pracach swojego ludu, ale gardził ich pogańskimi praktykami i nigdy w nich nie uczestniczył.

Kiedy Muhammad miał czterdzieści lat i mieszkał w Mekce, Bóg wybrał go na Swojego Posłańca. Wtedy anioł Gabriel (pokój z nim) przyszedł do niego, przynosząc pierwsze objawienie w postaci początkowych wersetów z pierwszej sury objawionej w Koranie, które brzmią:

﴿اقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ۝١ خَلَقَ الْإِنسَانَ مِنْ عَلَقٍ ۝٢ اقْرَأْ وَرَبُّكَ الْأَكْرَمُ ۝٣ الَّذِي عَلَّمَ بِالْقَلَمِ ۝٤ عَلَّمَ الْإِنسَانَ مَا لَمْ يَعْلَمْ ۝٥﴾

"Czytaj w imię twego Pana, który stworzył (1)
Stworzył człowieka z zakrzepłej krwi (2)
Czytaj, a twój Pan jest najhojniejszy (3)

Ten, który nauczył używania pióra (4)
Nauczył człowieka tego, czego nie wiedział. (5)
(Koran, 96:1–5). Następnie poszedł do swojej żony, Chadidży (niech Allah będzie z niej zadowolony), z drżącym sercem, i opowiedział jej, co się wydarzyło. Ona go uspokoiła i zaprowadziła do swojego kuzyna, Łaraqi ibn Naufala, który przyjął chrześcijaństwo i czytał Torę oraz Ewangelię. Chadidża powiedziała do niego: „Słuchaj, kuzynie, co mówi twój siostrzeniec." Łaraqa zapytał: „Siostrzeńcze, co widziałeś?" Wówczas Prorok (pokój z nim) opowiedział mu o swoim widzeniu. Łaraqa odpowiedział: „To ten sam Anioł (Gabriel), którego Bóg zesłał do Mojżesza. Och, gdybym był młodszy i dożyłbym czasu, gdy twój lud cię wypędzi." Prorok (pokój z nim) zapytał: „A wypędzą mnie?" Łaraqa odpowiedział: „Tak, nie było jeszcze człowieka, który przyniósłby coś podobnego do tego, co ty przyniosłeś, a nie zostałby wrogiem swojego ludu. Jeśli dożyję tego dnia, będę cię wspierał potężnym wsparciem."(2)[1]

W Mekce Koran nadal był mu objawiany przez Gabriela, pokój niech będzie z nim, od Pana Światów, jak również szczegóły przesłania.

Kontynuował wzywanie swojej społeczności do

[1] Zgodne z przekazem 'Aiszy, Sahih al-Buchari (2) 1/7, Sahih Muslim (152) 1/139.

islamu, ale jego społeczność odwróciła się od niego i sprzeciwiała się mu. Oferowali mu bogactwo i władzę w zamian za porzucenie swojej misji, ale on odrzucił te propozycje. Nazywali go, podobnie jak starszyzna nazywała poprzednich proroków, czarodziejem, kłamcą i oszustem. Zaczęli go prześladować, atakowali jego szlachetne ciało i dręczyli jego zwolenników. Prorok (pokój z nim) pozostał w Mekce, wzywając ludzi do Boga. W sezonie pielgrzymki oraz w czasie, gdy Arabowie zwykli zbierać się na targach, spotykał się z ludźmi i przedstawiał im islam. Nie kusił ich ziemskim bogactwem ani władzą, ani nie zastraszał mieczem, gdyż nie miał władzy ani nie był królem. Od samego początku swojego posłannictwa wzywał swoich przeciwników, aby przynieśli coś podobnego do tego, co on przyniósł z wielkiego Koranu. I wciąż rzucał to wyzwanie swoim wrogom. Uwierzył w niego ten, kto uwierzył, w tym wszyscy szanowani towarzysze (niech Allah będzie z nich zadowolony).

W Mekce Bóg obdarzył Proroka wielkim znakiem, jakim było nocne podróżowanie (Al-Isra) do Świątyni w Jerozolimie (Bajt al-Maqdis), a następnie wzniesienie się do nieba (Al-Mi'radż). Wiadomo, że Bóg wzniósł do nieba proroka Eliasza i Jezusa, jak jest to wspomniane zarówno w islamie, jak i w chrześcijaństwie. Prorok (pokój z nim)

otrzymał od Boga w niebie nakaz modlitwy – tej samej modlitwy, którą muzułmanie odmawiają pięć razy dziennie. W Mekce również miał miejsce inny wielki cud – rozdzielenie księżyca na dwie części, co było widziane przez politeistów.

Niewierni Kurajszyci używali wszelkich środków, aby go odepchnąć; byli nieprzejednani w proszeniu o znaki i zwrócili się o pomoc do Żydów, aby dostarczyli im argumentów, które pomogłyby im spierać się z nim i odpychać od niego ludzi.

Gdy prześladowania ze strony niewiernych z plemienia Kurajszytów wobec wierzących stawały się coraz bardziej dotkliwe, Prorok (pokój z nim) zezwolił swoim towarzyszom na emigrację do Abisynii (Etiopii). Powiedział im, że tam panuje sprawiedliwy władca, u którego nikt nie jest krzywdzony, a był nim chrześcijański król. Dwie grupy muzułmanów wyemigrowały do Abisynii. Kiedy dotarli na miejsce, przedstawili królowi, Nadżasziemu, religię, którą przyniósł Prorok Muhammad (pokój z nim), a on uwierzył i powiedział: "Na Boga, to, co przyniósł Muhammad, i to, co przyniósł Mojżesz, pochodzą z jednego źródła." Mimo to, prześladowania ze strony jego ludu wciąż trwały.

W międzyczasie, podczas sezonu pielgrzymkowego w Mekce, kilka osób z miasta

Jatrib (obecnie Medyna) uwierzyło w przesłanie Proroka i złożyło mu przysięgę wierności oraz obietnicę ochrony, jeśli przybędzie do ich miasta. Prorok zezwolił pozostałym muzułmanom, którzy pozostali w Mekce, na emigrację do Medyny, gdzie islam zaczął się rozprzestrzeniać, aż nie było tam domu, do którego nie doszedłby islam.

Po trzynastu latach spędzonych w Mekce, gdzie wzywał do Boga, Prorok (pokój z nim) otrzymał od Boga pozwolenie na emigrację do Medyny. Tam kontynuował swoją misję, a objawienia stopniowo wprowadzały kolejne przepisy islamu. Prorok zaczął również wysyłać posłańców z listami do przywódców plemion i królów, wzywając ich do islamu. Wśród adresatów byli król Bizancjum, król Persji i król Egiptu.

W Medynie doszło do zaćmienia słońca, co wywołało panikę wśród ludzi. Wydarzenie to zbiegło się z dniem śmierci Ibrahima, syna Proroka (pokój z nim). Ludzie zaczęli mówić: „Słońce zaćmiło się z powodu śmierci Ibrahima." Jednak Prorok (pokój z nim) powiedział:

(إِنَّ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ لَا يَكْسِفَانِ لِمَوْتِ أَحَدٍ، وَلَا لِحَيَاتِهِ، وَلَكِنَّهُمَا مِنْ آيَاتِ اللهِ يُخَوِّفُ اللهُ بِهِمَا عِبَادَهُ).

„Słońce i księżyc nie zaćmiewają się z powodu czyjejś śmierci ani życia, lecz są to znaki od Boga, za

pomocą których Bóg przypomina swoim sługom o swojej potędze."(3)[1] Gdyby Prorok (pokój z nim) był kłamcą, mógłby wykorzystać to wydarzenie, by zastraszyć ludzi i powiedzieć, że skoro słońce zaćmiło się z powodu śmierci mojego syna, to co stanie się z tymi, którzy odrzucają moje przesłanie.

Prorok (pokój z nim) został obdarzony przez Boga doskonałymi cechami moralnymi, a Bóg opisał go słowami:

﴿وَإِنَّكَ لَعَلَىٰ خُلُقٍ عَظِيمٍ ۝٤﴾

„Ty zaś masz wspaniałe usposobienie" (Koran, 68:4). Prorok (pokój z nim) charakteryzował się wszelkimi szlachetnymi cechami, takimi jak prawdomówność, szczerość, odwaga, sprawiedliwość, wierność – nawet wobec przeciwników – hojność oraz miłość do jałmużny dla biednych, potrzebujących, wdów i ubogich. Pragnął ich prowadzić ku prawdzie, okazywał im miłosierdzie i był wobec nich pokorny. Bywało tak, że obcy człowiek przybywał, szukając Proroka (pokój z nim), pytał towarzyszy, którzy byli w jego obecności: „Który z was to Muhammad?".

Jego życie było oznaką doskonałości i szlachetności w kontaktach ze wszystkimi: Przyjacielem i wrogiem, bliskim i dalekim, starym i

[1] Autentyczny hadis ze zbioru Muslim (901).

młodym, mężczyzną i kobietą, zwierzęciem i ptakiem.

Kiedy Bóg dopełnił dla niego religię, a Prorok (pokój z nim) przekazał przesłanie w pełni, zmarł w wieku 63 lat. Żył czterdzieści lat przed proroctwem, a 23 lata jako prorok i wysłannik. Został pochowany w Medynie (pokój z nim), nie pozostawiając majątku ani spadku, jedynie swoją białą mułkę, na której jeździł, oraz ziemię, którą przekazał jako jałmużnę dla podróżnych.[1]

Liczba tych, którzy przyjęli islam, uwierzyli w niego i go naśladowali, była ogromna. Z ponad stu tysiącami jego towarzyszy odbył pielgrzymkę pożegnalną, która miała miejsce zaledwie trzy miesiące przed jego śmiercią. To być może jest jednym z sekretów zachowania i rozprzestrzenienia jego religii. Towarzysze, których wychował w duchu wartości i zasad islamu, byli najlepszymi towarzyszami, wyróżniającymi się sprawiedliwością, ascezą, pobożnością, lojalnością i oddaniem dla tej wielkiej religii, w którą uwierzyli.

Największymi spośród jego towarzyszy, jeśli chodzi o wiarę, wiedzę, działanie, oddanie, prawdziwość, poświęcenie, odwagę i hojność, byli: Abu Bakr as-Siddiq, Umar ibn al-Chattab, Uthman

[1] Sahih al-Buchari (4461) 6/15

ibn Affan i Ali ibn Abi Talib, niech będzie Bóg z nich wszystkich zadowolony. Byli oni jednymi z pierwszych, którzy uwierzyli w niego i go wsparli, a po jego śmierci stali się kalifami, którzy kontynuowali jego misję. Nie mieli jednak żadnych cech proroczych, a Allah nie obdarzył ich niczym, co różniłoby ich od innych towarzyszy.

Allah ochronił Księgę, którą przyniósł, oraz jego Sunnę, życie, słowa i czyny, w języku, którym się posługiwał. Historia nie zna innej biografii, która byłaby tak dokładnie zachowana jak biografia Proroka Muhammada, niech będzie z nim pokój. Zostało zachowane to, jak spał, jadł, pił i się uśmiechał. Jak traktował swoją rodzinę w domu. Każdy aspekt jego życia jest dokładnie zapisany w jego biografii. On był człowiekiem, prorokiem, który nie posiadał żadnych cech boskich, ani nie miał władzy, by przynosić sobie korzyści lub szkody.

4- Jego przesłanie

Allah posłał Muhammada, niech pokój będzie z nim pokój, po tym, jak wszędzie na ziemi panowało bałwochwalstwo, niewiara i ignorancja. Na całej ziemi nie było nikogo, kto czciłby Boga i nie przypisywał Mu partnerów, z wyjątkiem nielicznych pozostałych ludzi Księgi. Dlatego Allah posłał swojego posłańca Muhammada jako

ostatniego z proroków i posłańców, aby przyniósł przewodnictwo i prawdziwą religię dla całego świata, aby uczynić ją dominującą nad wszystkimi religiami, i aby wyprowadzić ludzi z ciemności bałwochwalstwa, niewiary i ignorancji ku światłu monoteizmu i wiary. Jego misja dopełnia misje wcześniejszych proroków, niech będzie pokój nad nimi.

Muhammad, niech będzie z nim pokój, wzywał do wszystkiego, do czego wzywali prorocy i posłańcy: Noe, Abraham, Mojżesz, Salomon, Dawid i Jezus, niech będzie pokój nad nimi, wzywając do wiary, że Panem jest Bóg, Stwórca, Żywiciel, Dawca życia i Śmierci, Władca Królestwa, który zarządza sprawami, jest litościwy i miłosierny. Allah jest Stwórcą wszystkiego, co jest we wszechświecie, zarówno widzialnego, jak i niewidzialnego; wszystko poza Allahem jest stworzeniem z Jego stworzeń.

Wezwał do czczenia Boga jedynie i do porzucenia czczenia innych, wyjaśniając - w najpełniejszy sposób - że Bóg jest jeden, nie ma Mu równych w czczeniu, w królowaniu, w tworzeniu ani w zarządzaniu. Wyjaśnił, że Bóg nie rodzi ani nie został zrodzony, nie ma Mu równych ani podobnych, ani nie znajduje się w żadnym ze stworzeń ani nie wciela się w nie.

Wezwał również do wiary w święte Księgi, takie jak zwoje Abrahama i Mojżesza, oraz Torę, Psalmy i Ewangelię, a także do wiary w wszystkich proroków, niech pokój będzie nad nimi, i uznał, że ten, kto nie uwierzy w jednego proroka, ten nie uwierzył we wszystkich proroków.

Obiecał wszystkim ludziom miłosierdzie Boże i zapewnił, że to Bóg zaspokoi ich potrzeby w tym życiu, że jest Panem miłosiernym, który jako jedyny osądzi ludzi w dniu zmartwychwstania, gdy wzbudzi ich z grobów. On nagradza wierzących za ich dobre uczynki dziesięciokrotnością ich nagrody, a złe czyny są oceniane tak, jak są. Na nich czeka wieczna rozkosz w życiu pośmiertnym, a ten, kto nie uwierzy i będzie czynił złe uczynki, poniesie karę w tym życiu i w życiu pośmiertnym.

W swojej misji Prorok Muhammad, niech będzie z nim pokój, nie wychwalał swojego plemienia, kraju ani siebie samego. W Koranie imiona proroków Noego, Abrahama, Mojżesza i Jezusa pojawiają się częściej niż jego imię, nie wspominając o imieniu jego matki ani o imionach jego żon w Koranie. Matka Mojżesza jest wspomniana wielokrotnie, a imię Maryi, niech będzie z nią pokój, pojawia się trzydzieści pięć razy.

Prorok Muhammad (niech będzie z nim pokój i błogosławieństwo Allaha) jest chroniony przed

wszystkim, co jest sprzeczne z prawem Bożym, rozumem i naturą, lub co jest odrzucane przez zdrowe zasady moralne. Prorocy (pokój niech będzie z nimi) są bowiem chronieni w tym, co przekazują od Boga, ponieważ są odpowiedzialni za przekazywanie Jego nakazów ludziom. Prorocy nie mają żadnych cech boskości ani władzy Bożej; są zwykłymi ludźmi, podobnymi do innych, do których Bóg Wszechmogący kieruje swoje przesłania.

Jednym z największych dowodów na to, że misja proroka Muhammada, niech będzie z nim pokój, jest objawieniem od Boga, jest to, że do dziś istnieje ona w takiej samej formie, jak w czasie jego życia. Podąża za nią ponad miliard muzułmanów, którzy wypełniają jej obowiązki, takie jak modlitwa, płacenie jałmużny, post i pielgrzymka, bez jakiejkolwiek zmiany czy zniekształcenia.

5- Znaki jego proroctwa i dowody na nie

Bóg wspiera proroków znakami wskazującymi na ich prorocką misję i stawia przed nimi dowody oraz argumenty świadczące o ich przesłaniu. Bóg dał każdemu prorokowi wystarczające znaki, aby przekonać ludzi o jego prawdomówności. Największymi znakami, które otrzymali prorocy, są znaki naszego Proroka Muhammada, niech będzie z nim pokój. Bóg dał mu Koran, który jest trwałym

znakiem proroctwa aż do Dnia Zmartwychwstania. Bóg wsparł go również wielkimi znakami (cudami). Znaki proroka Muhammada, niech będzie z nim pokój, są liczne, w tym:

Isra i Mi'radż (cudowna podróż nocna i wstąpienie do nieba), rozdzielenie księżyca oraz wielokrotne opady deszczu po tym, jak prosił swojego Pana o wodę dla ludzi w czasie suszy.

Mnożenie jedzenia i wody, tak że wiele stworzeń mogło się nimi żywić lub pić z niewielkiej ilości.

Opowiadanie o przeszłych wydarzeniach, których szczegółów nikt nie znał, na przykład opowieści proroków z ich narodami oraz historia ludzi z groty.

Przepowiedzenie przyszłych wydarzeń, które faktycznie potem nastąpiły, poprzez objawienia od Boga, jak wiadomość o ogniu, który wydobywa się z ziemi Hidżaz, widzianym przez tych, którzy byli w Syrii, oraz o tym, że ludzie będą wznosić wysokie budynki.

Samowystarczalność i ochrona przed ludźmi dana mu przez Boga.

Spełnienie obietnic Proroka dla Jego towarzyszy, tak jak gdy powiedział im:

(لَتُفْتَحَنَّ عَلَيْكُمْ فَارِسُ وَالرُّومُ، وَلَتُنْفَقَنَّ كُنُوزُهُمَا فِي سَبِيلِ اللهِ).

"Zdobędziecie Persję i Rzym, a skarby obu ziem

zostaną wydane w imię Boga."

Wsparcie ze strony Boga przez aniołów.

A także zapowiedzi proroków (pokój z nimi) dla ich ludów o nadchodzącym przesłaniu proroka Muhammada (pokój z nim), a wśród nich byli Mojżesz, Dawid, Salomon, Jezus i inni prorocy pochodzący z Ludu Izraela.

Ponadto dowody rozumowe oraz przedstawione przykłady przyjmowane przez zdrowy rozum.[1]

Powyższe dowody, znaki i przykłady logiczne są zawarte w Szlachetnym Koranie i Sunnie, a ich liczba jest tak wielka, że nie można ich wszystkich wymienić. Kto pragnie się z nimi zapoznać, powinien sięgnąć po Szlachetny Koran oraz książki dotyczące sunny i biografii Proroka, gdzie znajdzie niezawodne informacje na temat dowodów.

Gdyby nie pojawiły się te wielkie znaki, jego przeciwnicy – niewierni z plemienia Kurajszytów oraz Żydzi i chrześcijanie, którzy mieszkali na Półwyspie Arabskim – mieliby okazję, by go zdyskredytować i ostrzec przed nim ludzi.

Koran to księga, którą Bóg objawił prorokowi Muhammadowi (niech pokój będzie z nim) i jest to

[1] Jak mówi Bóg najwyższy: "O ludzie, podaje się wam przykład, więc posłuchajcie go! Ci, których wzywacie oprócz Boga, nie stworzą nawet muchy, nawet jeśli wszyscy by się zebrali, a jeśli mucha zabierze im coś, nie będą mogli tego odzyskać. Słaby jest zarówno żądający, jak i ten, od którego się żąda." (Koran, 22:73).

słowo Pana światów. Bóg rzucił wyzwanie ludziom i dżinom, aby przybyli z czymś podobnym do niego lub z jednym jego rozdziałem, a wyzwanie to jest wciąż aktualne. Koran odpowiada na wiele ważnych pytań, które nurtują miliony ludzi, a jego tekst jest do dziś zachowany w języku arabskim, w którym został objawiony, bez utraty nawet jednej litery. Koran jest drukowany i rozpowszechniany; jest to wielka i cudowna księga, najwybitniejsza księga, jaka kiedykolwiek trafiła do ludzi, zasługująca na lekturę lub przynajmniej zapoznanie się z jej tłumaczeniem. Kto nie miał okazji zapoznać się z nią i uwierzyć w nią, ten utracił wszelkie dobro. Tak samo tradycja Proroka Muhammada (niech pokój będzie z nim) oraz jego sposób życia i biografia są zachowane i przekazywane w zgodnej serii zaufanych narracji. Są one wydane w języku arabskim, którym posługiwał się Prorok Muhammad (niech będzie z nim pokój) tak, jakby żył wśród nas, a także przetłumaczone na wiele języków. Koran i tradycja Proroka (niech pokój będzie z nim) są jedynym źródłem zasad i przepisów islamu.

6. Prawo, które przyniósł Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim)

Prawo, które przyniósł prorok Muhammad - niech będzie z nim pokój - to prawo islamu. Jest

ostatnim z boskich przepisów i boskich misji. Jego zasady są podobne do zasad wcześniejszych proroków, mimo że różnią się szczegółami.

Jest to prawo doskonałości, odpowiednie dla każdego czasu i miejsca, zapewniające dobro zarówno w sprawach religijnych, jak i doczesnych. Zawiera wszystkie obowiązki, które ludzie muszą wypełniać wobec Boga, Pana światów, takie jak modlitwa i jałmużna. Określa również dozwolone i zabronione praktyki w sferach finansowych, ekonomicznych, społecznych, politycznych, wojskowych i ekologicznych, a także inne aspekty doczesnego i pośmiertnego życia ludzi.

Prawo to chroni religie ludzi, ich życie, ich godność, ich majątek, ich umysły i ich potomstwo. Zawiera wszelkie cnoty i dobre uczynki, a jednocześnie przestrzega przed wszelkimi występkami i złem. Wzywa do godności człowieka, umiarkowania, sprawiedliwości, szczerości, czystości, doskonałości, miłości i troski o dobro innych, a także do ochrony życia i bezpieczeństwa narodów oraz zakazu terroryzowania i nieuzasadnionego straszenia ludzi. Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim) był wojownikiem przeciwko tyranii i zepsuciu we wszystkich jego formach, a także przeciwko przesądom, izolacji i ascetyzmowi.

Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim) wskazał, że Bóg uhonorował człowieka – zarówno mężczyzn, jak i kobiety – oraz zapewnił mu pełne prawa, czyniąc go odpowiedzialnym za swoje wybory, działania i zachowania. Odpowiada za wszelkie czyny, które mogą zaszkodzić jemu samemu lub innym. Mężczyzna i kobieta są równi w wierze, odpowiedzialności, nagrodzie i karze. W tym prawie szczególną uwagę poświęcono kobietom jako matkom, żonom, córkom i siostrom.

Prawo, które przyniósł Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim) dba o ochronę umysłu i zakazuje wszystkiego, co go psuje, takiego jak picie alkoholu. Islam uznaje religię za światło, które oświetla drogę umysłu, by człowiek mógł oddawać cześć swojemu Panu w sposób świadomy i zrozumiały. Prawo islamu podnosi wartość umysłu i czyni go podstawą zobowiązań, uwalniając go od łańcuchów przesądów i bałwochwalstwa.

Prawo islamu podkreśla wartość prawdziwej wiedzy, zachęca do badań naukowych wolnych od osobistych skłonności i wzywa do refleksji nad sobą i wszechświatem. Prawidłowe wyniki badań naukowych nie są sprzeczne z naukami, które przyniósł Prorok (pokój z nim).

W prawie nie ma dyskryminacji wobec żadnej grupy ludzi, ani faworyzowania jednych nad

drugimi. Wszyscy są równi wobec jego przepisów prawa, ponieważ ludzie są sobie równi w swoim pochodzeniu. Nie ma przewagi jednej rasy nad drugą, ani jednego narodu nad drugim, a ludzie mają przewagę jedynie ze względu na pobożność. Prorok Muhammad (niech będzie z nim pokój) powiedział, że każdy noworodek rodzi się w naturalnym stanie, a nikt z ludzi nie rodzi się grzeszny ani nie dziedziczy grzechu innych.

W prawie islamu Bóg ustanowił pokutę, która oznacza powrót człowieka do swego Pana i porzucenie grzechu. Islam zmazuje wcześniejsze grzechy, a pokuta znosi wcześniejsze winy. Nie ma potrzeby, aby człowiek przyznawał się do grzechów przed innymi ludźmi, ponieważ w islamie relacja między człowiekiem a Bogiem jest bezpośrednia i nie potrzebuje nikogo jako pośrednika. Islam zabrania uznawania ludzi za bogów lub partnerów Boga w Jego władzy i boskości.

Prawo, które przyniósł prorok Muhammad (pokój niech będzie z nim) zastępuje wszystkie wcześniejsze prawa, ponieważ prawo islamu, które przyniósł Muhammad (niech pokój będzie z nim pokój) jest ostatnim prawem do dnia Sądu Ostatecznego. Jest ono dla całej ludzkości, dlatego znosi to, co poprzedzało, tak jak poprzednie prawa

znosiły siebie nawzajem. Bóg Wszechmogący nie akceptuje żadnego prawa poza prawem islamu i nie przyjmuje innej religii niż ta, którą przyniósł prorok Muhammad – niech będzie z nim pokój. Kto przyjmuje inną religię niż islam, nie zostanie zaakceptowany, a kto pragnie poznać szczegóły dotyczące tego prawa, powinien szukać ich w wiarygodnych książkach opisujących islam.

Celem prawa islamu – tak jak wszystkich boskich przesłań – jest to, aby prawda religijna wyniosła człowieka do roli prawdziwego sługi Boga, Pana światów, uwalniając go od niewoli wobec innych ludzi, materii czy przesądów.

Prawo islamu jest odpowiednie dla każdego czasu i miejsca. Nie zawiera niczego, co byłoby sprzeczne z prawdziwymi interesami ludzi, ponieważ pochodzi od Boga, który wie, czego ludzie potrzebują. Ludzie potrzebują właściwego prawa, które jest spójne, nie zaprzecza sobie, reformuje ludzkość, nie jest tworzone przez innych ludzi, lecz objawione przez Boga, i prowadzi ludzi ku drodze dobra i prawdy. Jeśli stosują się do niego, ich sprawy zostaną uporządkowane, a oni będą wolni od krzywdy zadawanej sobie nawzajem.

7- Stosunek jego przeciwników i ich świadectwa

Nie ma wątpliwości , że każdy prorok ma

swoich przeciwników, którzy go prześladują i stają na drodze jego misji, odciągając ludzi od wiary w niego. Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim) miał wielu przeciwników za swojego życia oraz po jego śmierci. Bóg wspierał go przeciwko nim wszystkim. Świadectwa wielu z nich – zarówno w przeszłości, jak i współcześnie – potwierdzają, że jest prorokiem i że przyniósł to samo, co poprzedni prorocy (niech pokój będzie z nimi). Wiedzą, że ma rację, ale wielu z nich powstrzymuje się od uwierzenia w niego ze względu na wiele przeszkód, takich jak pragnienie władzy, strach przed społeczeństwem czy obawa przed utratą majątku, który zdobyli dzięki swoim stanowiskom.

Chwała Bogu, Panu światów.

❋❋❋

الفهرس

Prorok islamu Muhammad (pokój i błogosławieństwo Boga z nim). 2
Jego imię, pochodzenie i miasto, w którym się urodził i wychował 2
2. Błogosławione małżeństwo z błogosławioną kobietą ... 3
3. Początek objawienia 4
4- Jego przesłanie 11
5- Znaki jego proroctwa i dowody na nie 14
6. Prawo, które przyniósł Prorok Muhammad (niech pokój będzie z nim) 17
7- Stosunek jego przeciwników i ich świadectwa 21

❊❊❊

جمعية خدمة المحتوى
الإسلامي باللغات